

Viveca Lärn

En ettas dagbok

Viveca Lärn

 SAGA
EGMONT

En ettas dagbok

Viveca Lärn
EN ETTAS DAGBOK

ILLUSTRERAD AV
EVA ERIKSSON

SAGA EGMONT

En ettas dagbok

Copyright © 1982, 2017 Viveca Lärn og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711504970

1. e-bogsudgave, 2017

Format: EPUB 2.0

Denne bog er beskyttet af lov om ophavsret. Kopiering til andet end personlig brug må kun ske efter aftale med Lindhardt og Ringhof samt forfatter.

lindhardtogringhof.dk

Lindhardt og Ringhof Forlag A/S, et selskab i Egmont

16 augusti

Idag hände det något mycket märkvärdigt. Det är därför jag har börjat skriva i denna nya dagbok som är gul. Egentligen hade jag tänkt vänta tills jag börjar skolan om tre dagar. Det är tyvärr omöjligt.

Idag har jag blivit skriv-maskins-ägare. En skriv-maskins-ägare är en person som äger en skrivmaskin och det gör jag. Jag gick gatan fram och tänkte på en viktig sak. Jag tänkte på att Roberta aldrig mer ska få låna mina tuschpennor, eftersom hon inte sätter på locket på dem.

Roberta är nio år och jag har känt henne i nio dagar. Hon är nyinflyttad. En dag när det regnade var hon utelåst. Då ringde hon på hos oss och bad att få en smörgås.

"Det var värst", sa min mamma.

Men när jag gick gatan fram fick jag syn på en container. En trevlig full container som jag genast klättrade upp i. Jag hade det härligt, tills en gubbe skrek att jag skulle ge mig iväg och det på momangen.

När han hade gått hittade jag många intressanta saker: en skrynklig termos (blå). En tidning med smet (gul). En halv moped (grön). Och det bästa: en rosa skrivmaskin. BRIGITTE står det på den. Jag kan nämligen läsa, men det kan många som börjar i ettan.

Mamma tvättade Brigitte med djungelolja för att jag inte ska få pest.

Det fattas en bokstav i min skrivmaskin. Det där randiga djuret kan jag inte skriva om. Men det finns så många andra trevliga djur. Gula marsvin till exempel.

Nu undrar nog en och annan hur jag kan få in min gula dagbok i skrivmaskinen. Det kan ni gärna undra.

17 augusti

Ettor är små kryp med benen i kors, säger Roberta. Hon har berättat massor av hemska saker om skolan. Man måste äta all mat på tjugo minuter. Man måste ha mockasiner och tala högt. Man måste snyta sig själv. Om man behöver gå på toaletten, ska man räcka upp en hand.

”Går det över då?” frågade jag Roberta.

Hon bara stönade. Förut bodde Roberta med sin mamma och pappa och lillebror Fridolf i ett eget stort hus på andra sidan torget. Men nu bor Roberta och hennes mamma i samma uppgång som jag. Roberta har randigt brunt hår och små gröna ögon och hon vet allt om skolan.

”Stackars Mimmi”, säger hon. ”Tänk att du ska börja i ettan. Det är otur, för du får Rakel Karlsson till fröken och hon har ingen häl. Och så är hon så sträng, att du inte får vrida huvudet så här mycket ens.”

Och så vrider Roberta så lite på sitt huvud att det knappt märks.

”Vad gör Rakel Karlsson om man vrider på huvudet?” frågar jag.

”Du skulle bara veta”, säger Roberta och spärrar upp sina gröna ögon.

Men veta får jag inte.

Ibland är Roberta snäll. Idag fick jag följa med henne och hennes mamma och bada. Jag fick låna Robertas gamla badring, eftersom jag bara kan simma med en fot i botten.